Քեզ չեն ուզեր լըսել, ոստնուլ չեն ուզեր,
Եւ ռազմերգէդ՝ ահաբեկ՝
Ականջներին ծցերնուն մէ՛ջը ղօղած
Երբ գըլխուդ շանթ կը մաղթեն,
Ուրեմն ինչո՞ւ, ինչո՞ւ ապրիլ…

Ը

Վարը, հոս,
Օձ մը հըսկայ՝ գլուխը փոսէն տընկած դուրս՝
Լուսնի շողով կը նայի ինձ. օ՜ն, եկուր.
Դու, որ ունիս այդ աչքերուդ մէջ կանանչ
Մահուան անուշ մխիթարութիւնն. օ՜ն, եկուր.
Կրունկըս քուկդ է, քուկըդ տաք
Երակներս այս. խա՛ծ ու խայթէ. թող տապալ
Գըլորիմ վար, Ախուրեանի ողբին մէջ,
Եւ վարը այն որձաքարին վըրայ սեւ
Ջախեմ գլուխս, ու իմ խեղճ
Հայրենիքիս փոշիներուն վըրայ սա՝
Ըղեղիս խիւսը փըռեմ…